

lige Grundlag for og Indholdet af det andet Things Beslutning. Nu kommer imidlertid det Punkt frem, som jeg ydeeltgere vil fremhæve, at naar denne Lov skulde have den Charakter, som det andet Thing havde tiltænkt den, at den kun skulde gjælde for een Gang, saa vilde det være en ganske besynderlig Fremgangsmaade, om man vilde stille disse Bestemmelser ad i to Love. Derfor Loven kun skulde gjælde denne ene Gang, vilde det jo være aldeles urimeligt, om man bestemte i en Lov: saaledes skal Maffineriet være, og i en anden: saameget skal der opkræves. Nu forelaa der paa samme Tid samstemmende Erklæringer fra det Udvalg, som har behandlet Loven om Indkomstskatten i Folkethinget, og fra det Finantsudvalg, der har behandlet Finantsloven, hvorved de havde udtalt som deres Overbevisning, at en Skat til et saadant Beløb som det, her tales om, vilde være nødvendig i to Aar for vore Finantser. Naar De ville læse Slutningen af Finantsudvalgets Betænkning, ville De tydelig see, at et saadant Beløb vilde være nødvendigt og burde tilveiebringes ved en extraordinair Skat, og da fandt Landstinget, at den simple og naturlige Fremgangsmaade vilde være den, at man forenede disse to Love i een Lov, og at man der indsatte det, som man havde af Grund til at antage vilde være dette Things almindelige Mening og Beslutning i Sagen. Saaledes, maa man altsaa vide, er egentlig Sagens Historie, og efter denne troer jeg, at ærede Medlemmer ville indvillige, at det virkelig med Sandhed kan siges, at der fra det andet Things Side foreligger en Beslutning, som ingenlunde tilsigter at gjøre noget Indgreb i dette Things Rettigheder, og hvorved der heller ikke har været tænkt paa at tilveiebringe en ny Lov istedetfor den, der blev sendt til Landstinget, men hvorved man kun har fundet det rigtigt at indskrænke denne Lov til een Skatteligning og dert optage de Bestemmelser, som deraf maatte være en rimelig Følge. Men, mine Herre, dette Punkt er jo ganske vist det mindre væsentlige, idet det jo, som ogsaa allerede flere have gjort opmærksomme paa, staar i dette Things Magt, hvad der vil sees eenstemmig er indstillet af Udvalget, at forandre det foreliggende Lovfor-

slag saaledes, at den ene Deel falder bort, og vi beholde de to Lovforslag, vi fra Begyndelsen af havde. Altsaa ville jo de Medlemmer af Thinget, som ikke ønske at give Sammensmeltningen i Landstinget af denne Lov og den, som er under Behandling her i Thinget, deres Bisald, have i deres Magt, naar man, som jeg antager, efter de Foredrag, vi have hørt af de Talere, der hidtil have havt Ordet, uden Modstand her følger de Indstillinger, som ere fremsatte af Udvalget, fuldstændig at hæve denne Sammensmeltning, og derved synes jeg, at Alt vil komme i en meget tilfredsstillende Gænge. Men der er endnu et andet Punkt — og jeg troer ikke at feile i at antage, at det er et Hovedpunkt for dette Thing — som ved denne Leilighed maa tages i Betragtning. Det er nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan indrømme, at Landstinget har noget Initiativ i en Skattelov, hvorved der bevilges en Skat for det løbende Aar. Dette Spørgsmaal har været fremme paa Rigsdagen, saalænge der har bestaaet en Rigsdag. Det vil erindres, at Grundloven, som oftere omtalt her, kun fastsætter, at Finantsloven skal forelægges først i Folkethinget, men derimod tier den aldeles stille saavel om Skattelove som om andre finantssielle Love end Finantsloven, og som Følge deraf har der ogsaa, saalænge Rigsdagen har staaet, altid af og til været behandlet saavel Skattelove som andre finantssielle Love først i det andet Thing. Folkethinget har aldrig været tilfreds dermed, og jeg kan godt forstaae dette, naar man seer hen til, at der uægtelig mellem endeel af disse Love, saavel Skattelove som andre finantssielle Love, og Finantsloven er en saadan nøie Forbindelse, at det i de fleste Tilfælde ikke kan være hensigtsmæssigt at behandle saadanne Love først i det andet Thing, medens Finantsloven der her, men alligevel vist, som det i Almindelighed maa erkendes for uhenigtsmæssigt, saaledes har det altid været erkendt, at der kan gjøres Undtagelser, og Regjeringen har altid anset sig for berettiget til at forelægge først for Landstinget, og Landstinget har anset sig for berettiget til at behandle saadanne Love, naar det af al-